

RECENSION

Ur Micmacs

Originaltitel Micmacs à tire-larigot
Svensk titel Micmacs
Regi Jean-Pierre Jeunet
Producent Frédéric Brillion
Manus Jean-Pierre Jeunet & Guillaume Laurant
Foto Tetsuo Nagata
Roller Dany Boon, Dominique Pinon, André Dussollier, Rachel Berger m fl.
Frankrike 2009
Längd 1 tim 45 min
Censur från 11 år
Distributör Scanbox

Micmacs

Jean-Pierre Jeunet är tillbaka med ett nytt kapitel i sin genrebärande katalog. Bazil har blivit skjuten i huvudet av misstag när han satt och reciterade en Humphrey Bogart-film i sin videobutik. Kulan sätter sig i huvudet och det finns två olika alternativ att tillgå. Antingen ta bort kulan och tappa förståndet som följd eller låta den var kvar och riskera att plötsligt falla ihop död någon gång i framtiden. Läkarna väljer det sista alternativet.

Han är ensam och förvirrad tills han börjar umgås med ett gäng skrotnissar som bedriver tiden med uppfinningar och bisarra lekar. Tillsammans börjar de gruva på en hämnd på två konkurrerande vapentillverkare som både ligger bakom Bazils pappas död och hans eget öde.

En David mot Goliat-story utvecklar sig till vad som skulle kunna beskrivas som en konstfilmsvariant av Jönssonligan. Galna upptåg och planer in i minsta detalj börjar fylla de underjordiska revolutionärernas vardag (Jeunet verkar ha en fäblesse för konspirerande samhällen under marken). Det är storföretagen mot den lilla människan där bland annat Alain Resnais-favoriten André Dussollier spelar en av skurkarna med en stor dos humor.

Vi börjar känna igen oss i Jeunets skruvade universum. Regissörens visuella lekstuga brukar lite för ofta försöka dölja avsaknaden på relevant innehåll. Han gör moderna pastellsagor med marginaliserade vardagsingenjörer i huvudrollerna. Utstötta ensamvargar som hellre bygger märkliga manicker än umgås. Det är alltid kul att följa hans iscensättningar och bildrumsfantasier men i *Micmacs* blir det ett oändligt uppreparande av knasig cirkus och tokiga äventyr.

Amélie från Montmartre (2001) var möjligen en skicklig uppdatering av Louis Malles *Zazie dans le metro* (1960) när den kom, men känns idag som som en söndersprängd målarbok med lite kärlek instopat.

Någonstans i *Micmacs* finns en vilja till samhällskritik och en kommentar mot den eskalerande vapenindustrin. Problemet är att filmen aldrig riktigt vet vilket ben den vill stå på utan strävar idogt efter kravlös och lättsam underhållning. Fokus ligger på akrobater, gummiansikten och små kärlekshistorier som tar udden av en eventuell vass kärna.

Jag skulle gärna se en omvänd Jeunet nästa gång. Kanske en regissör som gjorde en historia med lite mer emotionell tyngd och inte bara pastischer på Terry Gilliam.

Fredrik Söderlund